

РЕШЕНИЕ

№ 586

гр. София, 03.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в открито заседание на 21.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **2210** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203-чл.207 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по иск с правно основание чл.82 §1, вр. §2 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (ОРЗД), предявен от В. Б. К. чрез законния му представител Б. Б. К., против Детска градина № 40 "Проф. Д-р А." (ДГ). Ищецът първоначално е претендирал сума в размер на 20000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, която претенция е заявена по адм. д. № 9080/2020г. на 27 състав на съда. С определение от 23.02.2021г. искът е отделен за разглеждане в отделно производство, като настоящето е образувано в изпълнение на посоченото определение. С уточняваща молба, депозирана на 26.03.2021г., ищецът е конкретизирал иска си, като е посочил надлежен ответник – юридическо лице съгласно чл.29, ал.1 от Закона за предучилищното и училищно образование (ЗПУО). В открито съдебно заседание на 21.06.2021г. ищецът е редуцирал размера на претендираното обезщетение на 5000 лв., което изменение на иска е допуснато с определение от същата дата. Преди приключване на устните състезания, в открито съдебно заседание на 21.10.2021г., ищецът е изменил иска си относно претендирания размер на обезщетението, като е увеличил последния на 10 000 лева. Неимуществените вреди се твърдят да са претърпени вследствие незаконосъобразен акт на директора на ДГ, установен с решение №

ППН-01-1799/2019г. от 17.08.2020г. на Комисията за защита на личните данни (КЗЛД), в частта по т.1 от решението. Периодът, за който се претендират вредите, е от 06.11.2019г. (датата на извършване на нарушението от директора на ДГ) до 21.10.2021г. (деня на приключване на устните състезания по делото). Вредите се твърди да се изразяват в непоправими щети на психиката на порастващото дете с вменияване на чувство на безправие и липса на справедливост; тежко нарушаване на достойнството му, чрез поставяне на детето в положение на изкривяващ истината, психически тормоз и душевно напрежение, поради преместването му в друго детско заведение, наложило се в резултат на „очевидното нежелание на директорката да се погрижи за опазването на правата на детето – ищец” и очевидното ѝ облагодетелстване на виновната страна.

Оветникът чрез процесуалния си представител оспорва иска като неоснователен и недоказан. Прокурорът в открито съдебно заседание на 21.06.2021г. е изразил становище за основателност на иска.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Искът е допустим, като предявен от активно легитимирано лице против надлежен ответник съгласно чл.205, ал.1 АПК. Разгледан по същество, е отчасти основателен.

Установява се от представеното по делото решение № 1857/22.03.2021г. по адм. д. № 9080/2020г. на Административен съд София град, 27 състав, че Б. Б. К. е обжалвал решение № ППН-01-1799/2019г. от 17.08.2020г. на КЗЛД в частта му по т.2 и т.4. Жалбата е била съответно оставена без разглеждане – в частта по т.2, и отхвърлена – в частта по т.4. От служебно извършената справка в общодостъпната интернет страница на Върховния административен съд (ВАС), Пето отделение, по адм. д. № 6078/2021г. се установява, че производството по касационно оспорване на горепосоченото решение на 27 състав на настоящия съд не е приключило до момента с окончателен съдебен акт. Тъй като не се установява, нито се твърди решение № ППН-01-1799/2019г. от 17.08.2020г. на КЗЛД да е било оспорено в частта му по т.1, следва да се приеме, че в тази му част то е влязло в сила. В тази част на решението си КЗЛД обявила жалба рег. № ППН-01-1799/27.11.2019г., подадена от Б. Б. К. в качеството му на законен представител на малолетния В. Б. К., за основателна за нарушение на чл.15 от Регламент 2016/679, в частта, с която му е отказан достъп до записите от видеонаблюдение, проведено на 01.11.2019г., по писмено искане за достъп, подадено на 06.11.2019г.

Видно от удостоверение за раждане № [ЕГН], издадено на 12.08.2013г-, ищецът е [дата на раждане] и е син на Б. Б. К.. Следователно, последният е законен представител на малолетния към настоящия момент ищец.

Прието е в решение № 6661/03.06.2021 г. по адм. д. № 11286/2020 г. на ВАС, Трето отделение, че искове от вида на настоящия имат за правно основание чл. 82, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679, а не чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ). Ето защо, не следва да се обсъждат предпоставките и реда за реализиране на претенцията за обезщетение съобразно ЗОДОВ. Посочва се в мотивите на цитираното решение, че: „Съгласно чл. 4, ал. 3 от Конституцията, Република България участва в изграждането и развитието на Европейски съюз, а по силата на чл. 5, ал. 4 от Конституцията, международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от

вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат. С оглед на това разпоредбите в Договора за Европейския съюз и в Договора за функциониране на Европейския съюз /ДФЕС/, регламентиращи права на правните субекти имат предимство пред норми на вътрешното право, които им противоречат. Същото важи и за Хартата на основните права на Европейския съюз (Хартата, ХОПЕС), която по силата на член 6, параграф 1 ДФЕС има същата юридическа сила като договорите.

Член 8, параграф 1 от Хартата и член 16, параграф 1 от ДФЕС предвиждат, че всеки има право на защита на личните му данни. Защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни е основно право. Правилата по отношение на защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни, както и защитата на основни права и свободи на физическите лица и по-специално тяхното право на защита на личните данни, са определени в Регламент (ЕС) 2016/679. На основание член 288, параграф 2 ДФЕС регламентът е акт с общо приложение, който е задължителен в своята цялост и се прилага пряко във всяка една държава членка.

Правото на обезщетение и отговорността за причинени вреди е уредено в член 82, параграф 1 от Общия регламент, съгласно който всяко лице, което е претърпяло материални или нематериални вреди в резултат на нарушение на регламента, има право да получи обезщетение от администратора или обработващия лични данни за нанесените вреди. Администраторът, участващ в обработването на лични данни, носи отговорност за вреди, произтичащи от извършеното обработване, което нарушава регламента. Съгласно член 82, параграф 6, съдебните производства във връзка с упражняването на правото на обезщетение се образуват пред съдилища, компетентни, съгласно правото на държавата членка, посочена в член 79, параграф 2.

Националната нормативна уредба за защита правата на физическите лица при обработване на личните им данни, доколкото същите не са уредени в Регламент (ЕС) 2016/679, се съдържа в Закона за защита на личните данни - чл. 1, ал. 1 ЗЗЛД. Съгласно чл. 39, ал. 1 ЗЗЛД, при нарушаване на правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и по закона субектът на данни може да обжалва действия и актове на администратора и на обработващия лични данни пред съда по реда на Административнопроцесуалния кодекс. В производството по ал. 1 субектът на данни може да иска обезщетение за претърпените от него вреди вследствие на неправомерно обработване на лични данни от страна на администратора или на обработващия лични данни - чл. 39, ал. 2 ЗЗЛД.

В чл. 39, ал. 1 ЗЗЛД не се съдържа специална процесуална уредба относно реда за упражняване на правото на субекта да сезира съда за нарушените му права при обработване на личните му данни, а се препраща към общия административнопроцесуален закон за търсене на отговорност на всички администратори на лични данни, независимо от тяхната правосубектност и притежавани качества. Процесуалният ред, по който засегнатият субект може да търси обезщетение и отговорност за причинените вреди поради неправомерно обработване на личните му данни, е уреден в глава единадесета "Производство за обезщетения" на Административнопроцесуалния кодекс.

Както вече се посочи, по силата на член 82 от Общия регламент относно защитата на личните данни, всеки засегнат частноправен субект може да предяви иск за обезщетение, ако са нарушени правата му по този регламент и е налице пряка причинно-следствена връзка между нарушението и вредите. Материалноправните

предпоставки на отговорността на държавата за вреди, причинени от нарушение на правото на ЕС, произтичат директно от наднационалния правен ред.

Предметът на доказване по чл. 82 от Общия регламент изисква следните задължителни елементи: 1. Наличие на материална или нематериална вреда; 2. Доказано нарушение на Регламент /ЕС/ 2016/679. 3. Причинна връзка между претърпяната вреда и нарушението на Регламента. Фактическият състав, при осъществяването на който възниква правото на обезщетение за вреди, произтичащо пряко от член 82, параграф 1 от Общия регламент, включва претърпени материални или нематериални вреди настъпили в причинна връзка /в резултат на/ нарушение на регламента. ... След като правната квалификация на иска не е чл. 1 ЗОДОВ, безпредметно е съдът да обсъжда наличието на бездействие по смисъла на чл. 1 ЗОДОВ.”

Както е посочено в тези мотиви, предметът на доказване по чл. 82 от ОРЗД изисква следните задължителни елементи: 1. Наличие на материална или нематериална вреда; 2. Доказано нарушение на Регламент /ЕС/ 2016/679. 3. Причинна връзка между претърпяната вреда и нарушението на Регламента. С т.1 от решение № ППН-01-1799/2019 г. от 17.08.2020 г. на КЗЛД (л.301-311) е установено нарушение на чл.15 от КЗЛД. Тъй като ищецът е малолетен, към момента на нарушението е бил на 6 години, и съответно - не е в състояние да обективира пряко и лично изложение на негативните си изживявания, съдът в настоящия състав приема, че изявленията на законния му представител, направени в представените по делото документи, обективират тези негативни изживявания на ищеца и са изразени от негово име. Извън становищата, изразени в хода на настоящето производство, по делото са представени молби, сигнали и писма до различни институции – КЗЛД, Софийска районна прокуратура, Софийска градска прокуратура, Държавна агенция за закрила на детето (ДАЗД), които предхождат предявяването на иска за обезщетение и в производството по разглеждането му имат характера на писмени доказателства. Разгледани като такива, те разкриват много висока степен на тревога от следите от нападение върху детето и възпрепятстването от страна на директора да предостави достъп до наличната информация за претърпения инцидент. Безпротиворечиво са обективирани възприетие за неравно третиране, корупция, negliжиране на детето и неполагане на дължимата грижа за безопасността му. В допълнение, съгласно изявлението в представеното становище № 93/06.11.2019г. (л.395), изготвено от комисия, назначена същия ден след подадена жалба от Б. К. също на 06.11.2019г., комисията била изгледала запис от 01.11.2019г. за времето от 9,00ч. до 17, 00 часа и върху В. К. не било упражнено насилие. Неправдоподобно е 8-часов запис от 01.11.2019г. да е бил действително прегледан в цялост и с необходимото внимание от комисията в рамките на един работен ден със същата продължителност на 06.11.2019г. Недостоверността на така съставения протокол поражда основателно съмнение и относно изявлението за неупражнено насилие, или най-малкото, прави тази констатация несигурна. Имайки предвид възрастта на детето, естествена последица е изводът за поставянето му в недостатъчно сигурна среда. По-специално следва да се отбележи в тази връзка, че неправдоподобността на изложеното в протокола е било предмет на изрично оплакване в допълнителна жалба, подадена на 07.07.2020г. от Б. К. до Софийска градска прокуратура по пр. пр. № 56848/2019г. на Софийска районна прокуратура (л.29-42) – стр.10 и 11 от тази жалба. На стр.19 от същата, подателят е посочил адресатите на изпратените от него сигнали, които

включват ДАЗД, Регионалния инспекторат по образованието – С. и Столичен инспекторат. Преценени в съвкупност, направените изявления налагат безпротиворечив извод за причинено значително безпокойство у подателя. По изложените съображения, настоящият състав приема, че твърдените неимуществени вреди са доказани.

Наред с горното, съдът в настоящия състав намира и, че фактът на подадени сигнали до полицията и прокуратурата сам по себе си обективира твърдените от страна на ищеца негативни изживявания, които са именно следствие на незаконосъобразния отказ на директора на ДГ да предостави достъп на родителя до видеозаписа от 01.11.2019г. Прегледът на този запис би могъл да разсее опасенията му за възможно нападение над детето, а съответно – би предотвратил настъпването на тези негативни изживявания, ако търсеният достъп беше своевременно предоставен.

По изложените съображения следва да се приеме, че искът с правно основание чл.82 §1 вр. §2 от ОРЗД е основателен. По силата на чл. 82 § 1 ОРЗД всяко лице, което е претърпяло материални или нематериални вреди в резултат на нарушение на настоящия регламент, има право да получи обезщетение от администратора или обработващия лични данни за нанесените вреди. Обезщетението в случая следва да бъде определено на 5000 лв., предвид следващите съображения: изключително ниската възраст на ищеца към момента на процесния незаконосъобразен отказ, а съответно – значително по-голямата му уязвимост; вероятността да е бил третиран по-неблагоприятно спрямо други в сходно положение, която явява от събраните по делото доказателства; несигурността относно това, дали е полагана дължимата грижа за неговата безопасност; предприетите от страна на директора на ДГ действия за привидна проверка на обстоятелствата по случая; осуетяването на действителна проверка, което оставя впечатление за неефективност на съществуващите правни средства за защита и което само по себе си е вредоносно.

С оглед изхода на спора, ищецът следва да възстанови половината от направените от ответника разноски, които са в общ размер 1130 (хиляда сто и тридесет) лева, платени съгласно отбелязването в представения договор за правна защита и съдействие и платежно нареждане (л.517).

Така мотивиран и на основание чл. 203 и сл. от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл.82 §1, вр. §2 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО, Детска градина № 40 „Проф. д-р А.”, [населено място], с БУЛСТАТ[ЕИК], да заплати на В. Б. К., с ЕГН [ЕГН], сумата 5000 (пет хиляди) лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в периода от 06.11.2019г. до 21.10.2021г., от нарушение на чл.15 от посочения Регламент, установено с т.1 от решение № ППН-01-1799/2019 от 17.08.2020г. на Комисията за защита на личните данни, и ОТХВЪРЛЯ иска в останалата му част до пълния предявен размер от 10 000 (десет хиляди) лева.

ОСЪЖДА В. Б. К., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Детска градина № 40 „Проф. д-р А.”, [населено място], с БУЛСТАТ[ЕИК], сумата 565 (петстотин шестдесет и пет) лева – разноски по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: